

VYDÍRÁNÍ PŘÍRODNÍMI ZDROJI

(VYDÍRÁNÍ POZEMKY a SUROVINAMI)

*„Na dně studny sedí žába. Tu žabu zabijte, studnu vyčistíte a bude zase pramenem vody živé!“
(tzv. „lidová“ pohádka: „Tři zlaté vlasy Děda Vševěda“)*

Zde je záměrně použit týž citát o žábě na prameni, jako u „VYDÍRÁNÍ ZŽP“, neboť se tu jedná v podstatě o totéž. Volný trh umožňuje nejen vydírání základními životními potřebami (ZŽP), ale také přírodními zdroji (pozemky a surovinami). Obojím (ZŽP i přírodními zdroji) lze vydírat nejen jednotlivce, ale celé národy. Proto není divu, že obojí „zlatý důl“ chtějí mít „zlatokopové“ („žaby na prameni“) pod palcem. Mnohost mocných zlatokopů je v rámci konkurenčního boje postupně pohlcována mocnějšími, ti ještě mocnějšími, až nakonec všechno ovládne ten nejmocnější globálních „zlatokop“ (jedinec či klan vyděračů). Marně se pak bude vydírané lidstvo bouřit, neboť postačí jen uzavřít kohoutky centralizovaných zdrojů a zbědovaní rebelové rádi přilezou s prosíkem, s ohnutými hřbety a s čepicí v ruce...

Již dnes můžeme vidět celé národy, jak trou bídu s nouzí, přestože doslova šlapou po nesmírném přírodním bohatství, jak umírají hladem, přestože doslova šlapou po úrodné půdě ležící ladem atp. Na druhé straně již dnes můžeme vidět světové totalitní elity, topící se rozmařile v pohádkovém bohatství, aniž by si kdy cokoliv zasloužili poctivou prací.

Byly by snad poměry jiné, kdyby se svět dostal do rukou organizovaného zločinu?

Centralizace je základním kamenem všech totalitních režimů, ať už se nazývají „demokratické“ či „nedemokratické“, ať v nich vládnu volení „zástupci lidu“, monarchové, vojenské junty, zločinci, ježibaby či sádroví trpaslíci. Tyto totality tíhnou k centralismu nejen ve svém nitru, ale i navenek, neboť se postupně sdružují ve vyšší a vyšší totalitní celky (EU, USA atp.), které se nakonec spojí v jednu globální totalitu, jejímž předvojem je OSN...

Např. centralizace výroby el. energie se „odborně“ zdůvodňuje nižšími výrobními náklady, vyšší účinností spalování (fosilních paliv), nižší zátěží životního prostředí (lepší a levnější možnosti očistit zplodiny) tj. levnější produkcí. Spalujeme-li např. uhlí, je účinnost domácího (decentrálního) spalování sotva 50%, zatímco v uhelné elektrárně je účinnost centrálního spalování nad 95%. Před tak pádným argumentem laické veřejné mínění sráží paty a o decentralizaci se již neodvažuje ani pípnout. Jenže. Dálkový přenos centrálně vyrobené energie ke spotřebiteli (vedením vysokého napětí, transformátory, místními rozvody atd.) představuje cca. 80% ztrát. Tato skutečnost ovšem vychyluje jazýčky vah naopak ve prospěch decentralizace výroby el. energie, o čemž se potměšile mlčí a údajně levnější centrální produkce se neustále zdražuje, jak jsme si ostatně už zvykli u ZŽP a přírodních zdrojů vůbec...

To je „volný trh“!

Neexistuje nijaká mez, kde by se musel růst cen zastavit. Je to jen otázka přidávání nul na inflační bankovky a rušení drobných s nejnižší hodnotou. U českých korun pamatujeme postupně rušení halířů, 3halířů, 5halířů, desetníků, dvacetníků, pětadvacetníků a padesátníků. Až dojde na rušení celých korun, bude patrně zavedena nová měna (Euro?), která umožní toto vše znovu opakovat. Po vyčerpání Eura přijde opět jiná měna atd. atd., stále dokola...

ŽÁBA NA PRAMENI

Byl jednou jeden ostrov jménem „Ráj“, s jediným ale vydatným pramenem pitné vody. Na ostrově žil jeden lidský kmen, na úrovni „doby kamenné“. Ostrované chodili k prameni pro vodu kdy chtěli a pokud se v nahodilé tlačenici nepoprali o přednost, nikdo nikomu v čerpání nepřekážel. Ač byla voda zadarmo, bylo jí pro všechny víc než dost. Vývoj však nemůže stagnovat na úrovni doby kamenné, ale musí vykazovat nějaký pokrok.

Aby se Ostrované v tlačenici neprali, postavil náčelník k prameni stálou pořádkovou službu, která ke svému vydržování vybírala poplatky, kvůli němuž byly zavedeny také peníze. To se psala již „doba kovová“. Ostrované začali šetřit. Ne s vodou, ale s penězi. Snažili se za jeden poplatek načerpat najednou co nejvíc vody. Následkem tahání nadměrných břemen se rozmnožila kloubní onemocnění, hexenšusy atp., mj. také onemocnění hlasivek z nadávání na nové poměry.

Když vývoj pokročil k „době železné“, objevil se v genealogii náčelníků chytřejší jedinec, kterého napadlo, že z poplatků za vodu může žít nadstandardně nejen pořádková služba, ale i on. Stačí jen natisknout víc peněz a příjmy pořádkové služby zdanit. Poplatky za odběr vody začaly narůstat. Oficiálně to bylo zdůvodněno „odborně“, tj. nutností šetřit vodou, neboť přírodní zdroje přeče nejsou nevyčerpatelné. Velmi rychle se však ukázalo, že libovolný růst cen má své meze. Pokud ostrované pochcípají žízni, na kom bude náčelník parazitovat? Na takové úvahy však již bylo pozdě.

Ostrované se vzbouřili a náčelníka narazili na kůl.

Od té doby není post náčelníka dědičný. Ostrované si každé 4 roky volí nového. To se však již psala „doba papírová“. První zvolený náčelník z lidu byl zvyklý žít skromně a snížit poplatek za odběr vody mu tak nečinilo potíže. Lidé se radovali z opět nabyté svobody. Není však volený náčelník jako volený náčelník. Časem se každý z nich snažil za 4 roky nahrabat, co dědiční náčelníci hrabali po celý život. S narůstajícími poplatky narůstala opět všeobecná nespokojenost. Odkudsi se však vynořil Kvak, s diplomem „vysokého kvákání o ekonomii“, a hrozící katastrofu odvrátil:

„Stát je špatný hospodář!“ zakvákal. „Voleným náčelníkům jsou svěřovány cizí peníze (poplatky za vodu), takže si s jejich utrácením nedělají hlavu. Také ostrované s relativně levnou vodou plýtvají. Jen volný trh si se všemi problémy poradí. Pramen je třeba privatizovat!“ To se již psala „doba akademická“.

Pod tlakem veřejného mínění vyhlásil náčelník na pramen „demokratický konkurs“, kterého se shodou okolností zúčastnil pouze Kvak, neboť ostatní zájemci se ke konkurzu vůbec nedostavili (prý na poslední chvíli odstoupili, nebo jsou neznámí).

Tak se pramen vody stal dědičným majetkem rodu „žáby na prameni“. Voleným náčelníkům z toho plynulo tučné všimné a státu (ostrovu) z toho plynuly důchody (žába platila daně ze zisku) z nichž financoval tzv. „mandatorní výdaje“ (rozrostlou pořádkovou službu, dbající již na pořádek v každé domácnosti). Poplatek se ovšem již neplatil za čerpání, neboť za stejný poplatek nikdo nenačerpal stejné množství vody. Nyní se platilo z každého hltu, neboť pramen prý již nebyl tak vydatný jako dřív a bylo tedy nutno s vodou šetřit. Také cena hltu ovšem neustále narůstala a inflací znehodnocovaná měna si vynucovala nové a nové měnové reformy. Nejrozšířenější nemocí na ostrově se stala dehydratace, na kterou „odborníci“ našli lék „ohlupocyrin“. Když pak proti letním epidemiím vynalezli očkování, stalo se felčarství nejnvýnosnějším businessem, hned po obchodu s vodou. Volení náčelníci také zavedli povinné státní školství, jehož nejvyšším odborným produktem byl diplom a titul mudrce v oboru „Kvakovy teorie paradoxu volného trhu“. Přeložíme-li odbornou terminologii této teorie do laického jazyka, dostane se nám následujícího „post-hypnotického“ poučení:

„Volení náčelníci nesmějí do volného trhu zasahovat, neboť jinak by to přece nebyl volný trh. Že ano? Kvak!“

To se již psala „doba před TSO“. A zazvonil zvonec a pohádka je konec...

Kdyby na rajském ostrově žilo víc kmenů, určitě by se tam vedly nesmiřitelné války o pramen vody. Lze totiž sotva předpokládat, že by se různé kmeny dokázali dohodnout o tom, komu pramen vlastně patří. Kmen, který se usadil přímo u pramene, by měl přirozeně za to, že je pramen jeho a ostatní kmeny by mu přirozeně daly za pravdu, kdyby byl právě tento kmen ze všech nejsilnější, což v době kamenné znamenalo nejpočetnější. Ostatní kmeny by však mohli spiklenecky rozpoutat závody ve zbrojení (v rozmnožování?) a dříve či později by neodvratně k válce přece jen došlo. Pramen by přirozeně připadl vítězi, který by byl po další válce vystřídán jiným vítězem a tak stále dokola. Trvalého míru by takto bylo možno dosáhnout trojím způsobem:

A/ kulturně = jeden kmen vyvraždí ostatní kmeny (patrně proto je na rajském ostrově jen jeden kmen)

B/ politicky = náčelník jednoho kmene si podmaní náčelníky ostatních kmenů

C/ ekonomicky = náčelníci kmenů založí demokratickou elitu, která bude případné spory řešit společným rokováním

V případě „C“, který jako první vymyslel jakýsi „husitský král Jiří z Poděbrad“, by bylo třeba ještě domyslet, jak by to bylo s vlastnictvím pramene. Protože by nemohl patřit žádnému kmeni, ale všem kmenům, ujal by se jeho obhospodařování osvědčený Kvak, který se také zaváže, že bude vodu prodávat spravedlivě všem kmenům, i kdyby se měly všechny kmeny u něho zadlužit. Ostrov se pak může přejmenovat na „Kvakovu organizaci spojených kmenů“...